

Sygn. akt V KZ 53/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **M. B.**

skazanego za czyn z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 października 2018 r.

zażalenia obrońcy skazanego - adw. S. R.

na postanowienie Sądu Okręgowego w O.

z dnia 17 września 2018 r., sygn. akt VII Ka [...]

w przedmiocie kosztów obrony za sporządzenie opinii

o braku podstaw do wniesienia kasacji

na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 426 § 2 k.p.k.

postanowił:

stwierdzić swoją niewłaściwość funkcjonalną i sprawę w tym przedmiocie przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 września 2018 r. Sąd Okręgowy w O. nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego – adw. S.R. o przyznanie wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 maja 2018 r., w sprawie o sygn. akt VII Ka [...]. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca podnosząc w zażaleniu zarzut naruszenia prawa materialnego „tj. art 17 ust. 4 pkt 2 oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.

o ponoszeniu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej przez adwokata z urzędu”, oraz obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 84 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyznanie kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych. Zażalenie to, zarządzeniem z dnia 8 października 2018 r. na podstawie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 426 § 2 k.p.k. i art. 27 k.p.k., zostało przekazane do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie może być merytorycznie rozpoznane przez Sąd Najwyższy, albowiem nie jest on właściwy do dokonania tej czynności (brak właściwości funkcjonalnej), a kwestia właściwości jest badana z urzędu (art. 35 § 1 k.p.k.). Wskazane w zarządzeniu o przedstawieniu Sądowi Najwyższemu akt do rozpoznania niniejszego zażalenia przepisy art. 27 k.p.k., czy 426 § 2 k.p.k. nie dają podstawy do przyjęcia właściwości Sądu Najwyższego do rozpoznania niniejszego zażalenia.

Zgodnie z art. 27 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie. Tym samym rozpoznawanie przez Sąd Najwyższy środków zaskarżenia, innych niż kasacja, ma charakter wyjątkowy i wymaga wyraźnego przepisu kompetencyjnego.

Podstawy takiej nie stanowi w szczególności przepis art. 426 § 2 k.p.k. Zgodnie z jego brzmieniem od postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanego na skutek zażalenia, a także od wydanego w toku postępowania odwoławczego postanowienia o przeprowadzeniu obserwacji, zastosowaniu środka zapobiegawczego, nałożeniu kary porządkowej oraz **w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł sąd odwoławczy, przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego.** Jeżeli zaskarżone postanowienie wydał sąd w składzie jednego sędziego, zażalenie rozpoznaje sąd odwoławczy w składzie trzech sędziów. Zatem, skoro postanowienie z dnia 17 września 2018 r. zostało wydane przez sąd odwoławczy, a w tej kwestii sąd ten orzekał po raz pierwszy, to w układzie, w którym przyjęto zażalenie, to sąd odwoławczy procedujący w składzie trzech sędziów winien ten środek odwoławczy rozpoznać.

Z tych powodów należało zażalenie przekazać sądowi właściwemu do jego rozpoznania, a zatem, Sądowi Okręgowemu w O.